

ΕΡΜΟΓΛΥΦΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΣΣΟΥ.

—ο—

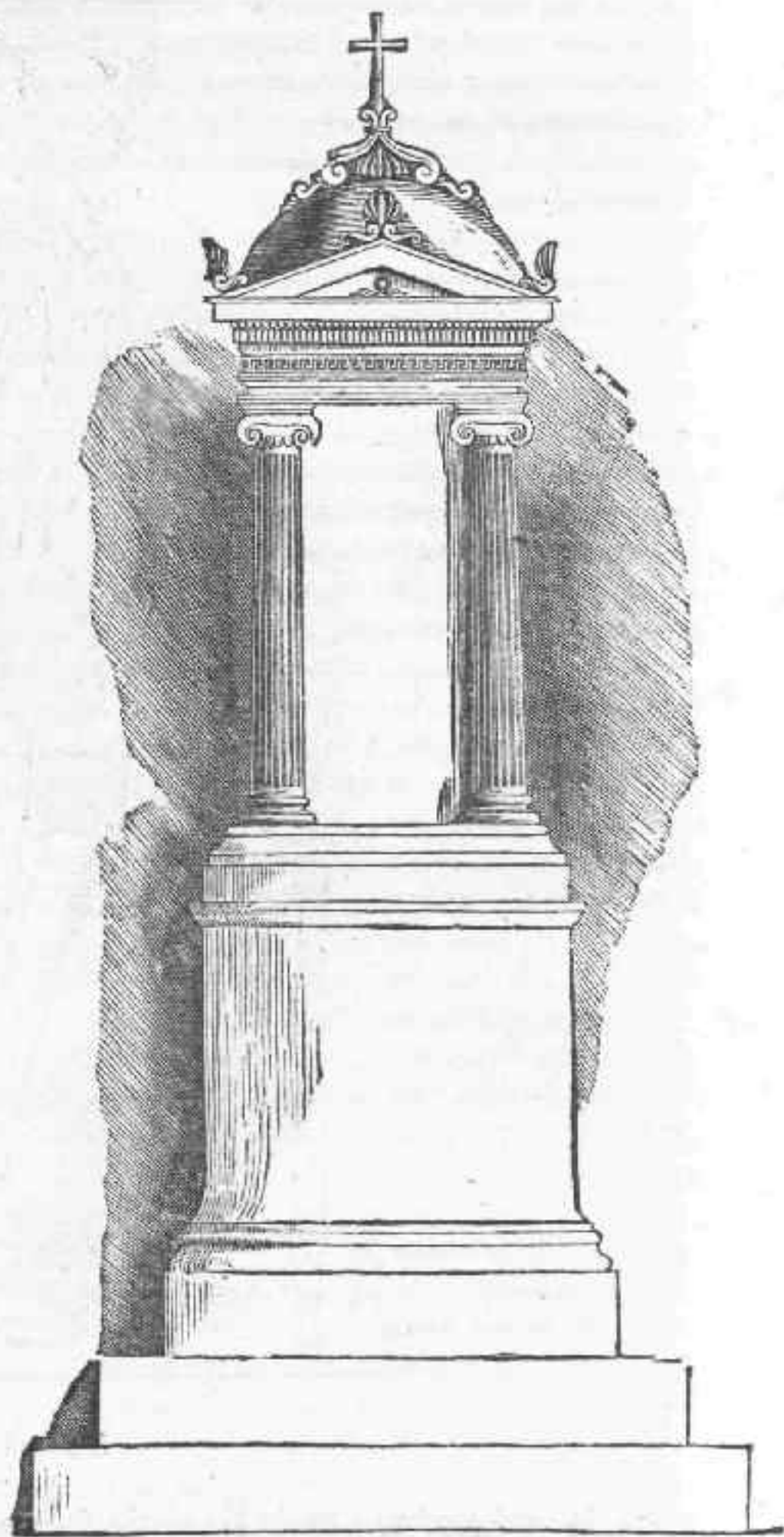
Μεταξύ τῶν κατηγοριῶν τὰς ὁποίας ἀποτείνουσι κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους οἱ ξένοι, καὶ αὐτοὶ εἰσι οἱ ἥττον ἐπιπόλαιοι ἢ καὶ οἱ πρὸς ἡμᾶς εὐμενεῖς ὡς ὁ λόρδος Καρλάιλ, ἐπόμενοι εἰς συρμὸν διεκρούντα δυστυχῶς πλέον τοῦ συνήθους, εἶναι καὶ ὅτι παρα-

μάλιστα ἐπὶ τέλους. Ταύτην εὐρίσκωμεν καὶ ἐν τῷ Ἀλβέρτῳ, ὅστις δημιουργῶν ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ ὀγκώδεις καὶ παχεῖς φλαμανδοὺς, ρίπτει αὐτοὺς ὡσανεὶ κορεσθεῖς ἢ μυκτηριζῶν ἐνώπιον τοῦ σταυροῦ, καταφρονῶν οὕτω τὴν σάρκα πρὸ τοῦ θείου συμβόλου. Ὅθεν ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα, τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν, τὸ ὠραῖον καὶ τὸ δύσμορφον, ἀντιπροσωπεύονται παρ' αὐτῷ, ὅστις βλέπει τὸν κόσμον ὡς ἀπέραντόν τι στάδιον ὅπου παλαίουσι δύο ἀρχαὶ ἀντίθετοι, ἡ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἡ τοῦ κακοῦ· καὶ ὡς ὁ Δάντης, ἔχει προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ σταδίου τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅπως ἴδῃ τίς ἐπὶ τέλους ἐξουσιάζει τὸν κόσμον. Ἀλλὰ τὸ ἀτελεύτητον τῆς πάλης καταβάλλει αὐτὸν, καὶ ἀναπτύσσων τὰς πλατυτάτας πτέρυγας τοῦ νοῦς, ἀναβαίνει εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ καταβαίνει εἰς τὸν ἅδ' ν, καὶ σύρων αὐτοὺς μετὰ θαυμασίας δυνάμεως εἰς τὸ αὐτὸ πεδῖον, βιάζει ν' ἀντιπολεμήτωσιν. Ἐξουσιάζει καὶ τὸν Θεὸν καὶ τὸν διάβολον, θέλει νὰ μάθῃ τὴν μέλλουσαν τύχην τοῦ κόσμου, θέλει ἀφεύκτως τὸν νικητὴν. Τὸ τεράστιον τοῦτο ἔργον δι' οὗ ἀνετίθασεν εἰς τοιαύτην περιωπὴν τὴν καλλιτεχνίαν, ἐστὶν ἡ παράφρασις αὐτῇ τῆς Ἀποκαλύψεως. Ὁ Ἀλβέρτος ἀνέβη εἰς τὸ ἀνώτατον λυρικὸν ὕψος· καὶ ὡς κεκοπιακῶς καὶ ἀναυδὸς μετὰ τὴν πάλην, δεικνύει πρὸς ἡμᾶς διὰ τοῦ μακαρίου αὐτοῦ βλέμματος τὸν θρίαμβον τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ διάβολος ταρταροῦται ὑπὸ τὴν γῆν μυκώμενος ἐμμανῶς, καὶ ἐνῶ ἄγγελος τρέχει νὰ κλείσῃ τὴν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὀπὴν, ἄλλος ἄγγελος ἱστάμενος ἐπὶ ὄρους δεικνύει πρὸς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὴν μακαρίαν πόλιν ἧς τὰς πύλας ἀνοίγει ἀπεσταλμένος τις τοῦ οὐρανοῦ. — Τὸ ἀγαθὸν θριαμβεύει, γαλήνη ἐπικρατεῖ κατὰ τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπὶ τῆς ἀγίας πόλεως, καὶ νομίζει τις ὅτι ἀκούει ἀπὸ τῆς οὐρανόθεν μονῆς ψαλμοὺς καὶ ᾠδὰς κιθάρης· παρ' ὧτέρῳ δὲ ὁ διάβολος γίνεται ἀφαντος ἐν τῷ σκότει, ὃ διχδέχεται μικρὸν κατὰ μικρὸν ὡς αἰῶνιον.

Οὕτω πᾶσαι αἱ λεπτομέρειαι καὶ αἱ ἀντιθέσεις τοῦ μεσαιῶνος ἀνευρίσκονται ἐν τῷ Ἀλβέρτῳ, καὶ λαοὶ, καὶ ἄστοι, καὶ εὐγενεῖς, καὶ ἐκκλησία, καὶ νοῦς, καὶ καρδία, καὶ πράξις, καὶ πνεῦμα, καὶ ὕλη, καὶ κάλλος, καὶ ἀμορφία, ταῦτα δὲ πάντα ἔχοντα μορφήν ἄτεχνον συγχρόνως καὶ ἐπιστήμονα, μορφήν ἐναρμόνιον, πρότυπον λαβοῦσαν τὴν οἰκογένειαν, ὡς καὶ ἄλλο νεώτερον αἰσθημα, τὴν μελαγχολίαν. Τοιοῦτος ὁ παράδοξος καὶ μυστηριώδης αὐτοῦ κόσμος ὅπου συναντῶνται καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ θλίψις, οὗτινος τὴν μὲν κορυφὴν λαμπρύνουσι τὰ ἀξιαῖσια μυστήρια τοῦ Χριστοῦ, εἰς δὲ τὴν βάσιν ἔρπει καὶ παρανήχεται τοῦ ὀλέθρου ὁ δαίμων.

CHARLES S. POTTIN.

(*Ἐπεῖται συνέχεια.)

Μνημεῖον Κ. Ἰπλιζή.

μελοῦμεν τὰς ὠραίας τέχνας, ἀδιαφοροῦμεν πρὸς τὴν βιομηχανίαν, καὶ καλλιεργοῦμεν τὴν γῆν ὅπως καὶ ἐπὶ Ὀμήρου.

Ἄλλ' οἱ ἀγαθοὶ αὐτοὶ ἐπικριταὶ λησμονοῦσι τρία τινα· πρῶτον μὲν ὅτι αἱ καλαὶ λεγόμεναι τέχναι δὲν